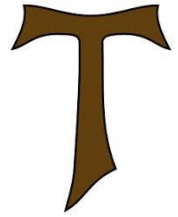

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 26

febrer 2021 núm. 241

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

2 de febrer - Mare de Déu de l'Ajuda

LA FRATERNITAT LOCAL. CÈL·LULA DE BASE I SIGNE DE L'ESGLÉSIA

Regla, 22

*La fraternitat local s'ha d'erigir canònicament,
i així és com esdevé la primera cèl·lula de tot l'Orde
i un signe visible de l'Església,
que és comunitat d'amor.*

*La fraternitat ha de ser el lloc privilegiat
per a desenvolupar el sentit eclesial i la vocació franciscana,
i ha d'animar, al mateix temps,
la vida apostòlica dels seus membres.(35).*

QÜESTIONARI

- 1) Què t'ha semblat important o t'ha agradat més en aquest tema?
- 2) Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la Fraternitat.

PARAULA DE SANT FRANCESC

Benaurat el servent que no es té per millor, tant si el lloen i l'exalcen els homes, com si el tenen per vil i menyspreable. Car el que és l'home davant Déu, allò és en realitat i res més (Adm. 19).

DELS EVANGELIS DE LA INFÀNCIA... A LA LOLA FLORES

Durant tot aquest temps de Nadal solc repassar els evangelis de la infantesa de Jesús. Frescos, tendres, bonics, únics. Només en Lluc. Millor dit, ja durant tot l'Advent, incloent-t'hi la vivència litúrgica, segueixo i ressegueixo els dos primer capítols de l'Evangeli llucà. Els trobo meravellosos i a propòsit d'aquest sentiment, el evangelis de la infància em meravellen. Parlarem de les "meravelles". Hi ha meravelles arreu. Les meravelles de la natura, les meravelles del món, les meravelloses aventures de la Sra. Jazz; les de Antifer, personatge d'una de les històries de Julio Verne, també són unes aventures meravelloses. Com la mateixa súper heroïna "mujer maravilla", un conegut personatge del còmic; també el Llibre de les Meravelles de Ramon Llull, i així arribaríem, citant-ne moltíssimes més, al "que ¿cómo me la maravillaría yo?" de la Faraona. Crec que ho cantava a mode de ball, amb el seu gràcil moviment de braços i dits mentre talonejava enèrgicament sobre un "tabla flamenco". Ah...! també hi ha la sopa "maravilla" que sol ser la primera sopa que tots prenem quan passem de la sèmola a la pasta, ja que és la més fàcil d'empassar i de pair.

És curiós l'ús que fem dels vocables "meravella", "meravellós", "meravellar-se". Una meravella és la cosa que colpeix d'admiració per la seva bellesa, grandesa, etc (*sic*. diccionari.cat). Sempre en positiu. Sempre de manera excel·lent, exitosa. Vaja... una meravella. Valgui la enèsima redundància. Us adverteixo que n'hi haurà unes quantes més.

El traductor de l'Evangeli de Lluc s'hi abona en els dos primers capítols. La "meravella" és el fenomen més evident. Ja en el Càntic de Maria, aquest, expressa que el Senyor ha obrat en ella "meravelles", al cap i a la fi, és ella qui s'expressa donat que és la cantora. En el mateix capítol, quan se li obre la boca a Zacaries per a manifestar el nom de Joan, el qui seria el Baptista, tots es quedaren meravellats. Que dit sigui de passada, també és un reconegut cantor pels orants de les laudes quotidianes de l'ofici diví.

Faig punt i apart perquè canviem d'episodi. Anem al segon. Tots els pastors corren i concorren al portal de Betlem després de l'anunci dels àngels. Que no són menys que Maria i Zacaries, ja que també cantaven i cantaven com a àngels que són. Seguim amb les meravelles. Tothom queda "meravellat" del que deien els pastors d'aquell Nen. No faig punt i apart perquè continuem amb el segon capítol. Resulta que passats els dies de la purificació, el matrimoni, Josep i Maria, se'n van al Temple a complir allò que prescriu la Llei. Allí es troben amb l'ancià Simeó que després d'un esclat d'eufòria i un himne deliciós, fa que Josep i Maria es "meravellin" del que es diu del seu fill. Ací també trobem la figura d'un important cantautor, reconegut per tots aquells que pregunten les completes de l'esmentat, una mica més amunt a l'altre paràgraf, ofici diví. Quasi cada "meravella" comporta, fins ara, la seva cançó. "Y... suma y sigue". Passen dotze anys. Continuem en el segon capítol i ara sí que faig punt i a part. Resulta que Jesús ho deixa tot, fins i tot a sons pares i es queda en el Temple.

Qualsevol fill de dotze anys que planta els seus pares, sense previ avís, durant tota una jornada, lluny de casa i els dona un espant d'aquesta consideració, rep dues plantofades a cada galta per part d'ambdós, un total de vuit, quatre de la mare i quatre del pare, que li suposen la impressió dels dits, marcats a cada cantó de cara amb les barres d'Aragó, per un temps indeterminat, més aviat un pèl llarg. Em refereixo al temps d'impressió. Doncs... sí. Ací ens trobem a Jesús, enmig dels mestres, sorprenen a propis i estranys amb les seves preguntes i respostes. I resulta que tothom qui el sentia es "meravellava" de la seva intel·ligència.

I ara ens tocarà, a poc a poc, desglossar cada moment, un per un, cada lloc, un a un, cada personatge, individu a individu, on apareix aital paraula emprada pel nostre bon amic Lluç, l'evangelista de torn aquest cop, on fa servir el mot, el vocable i les variants del vocable que ens ocupa: "meravella". Aquí s'escau el "que ¿cómo me la maravillaría yo?" de la Faraona. No sé si el concepte de meravella, i la manera de meravellar-se que espera Déu de nosaltres està plenament d'acord amb la definició del diccionari. Sense cap mena de dubte ho hem de llegir des de la grandesa i la bellesa dels fets o de les coses, però... la grandesa i bellesa dels fets i de les coses, tal com Déu els planteja, poden ser compresos i entesos en els nostres criteris humans, ¿o bé van molt més enllà? ¿Ens meravellem nosaltres del mateix que es meravellen Maria, Zacaries, els qui senten als pastors, Simeó, o bé els qui podien estar presents en el Temple en el moment de la troballa del Nen? ¿Ho fem de la mateixa manera que ells? ¿O... potser em caigut en la inèrcia i el mimetisme?

La primera "meravella" és cantada a Ain-Karem, a la casa de la cosina Elisabeth. La "meravella" que ha obrat el Senyor en Maria és el seu signi com a Mare del Déu encarnat. I Maria queda convertida, per opció personal i totalment lliure per part d'ella, en esclava. No hi ha ningú més gran en l'àmbit humà que aquell que pot optar de forma radical, lliurement i assolir un compromís en la vida per a portar-lo fins a les darreres conseqüències.. Aquesta decisió comporta ser fidel a Déu fins al final i ser la primera deixeble del Fill. Maria assumeix totes les conseqüències del fet, un fet que la portarà al peu del Calvari i a partir, en el seu, cor totes les insidies que Jesús viurà durant la seva vida. Vaja... una "meravella" espellussant de viu en viu.

El bo de Zacaries. Tothom s'ha quedat bocabadat amb el que ha passat. Sí. Tothom. Però aital situació que s'inicia com a "meravella" acabarà amb mort per decapitació. No cal que recordem que Zacaries i Elisabet són els pares de Joan Baptista i que aquest fou víctima de la seva pròpia coherència i rectitud de consciència. També fou un clar objectiu d'insidies i d'un entrellat cortesà. Tota una partitura degudament orquestrada que posa de manifest la simfonia de la misèria humana que per molt humana que sigui, no deixa de ser misèria.

El "meravellós" testimoni dels pastors. Bons altres aquests, també. En castellà diríem: "¡Otros que tal bailan!". Els nòmades, els errants, no només no tenen sostre, tampoc tenen un terreny per trepitjar. La terra que trepitgen ni tan sols és seva. Després de l'experiència de l'Èxode el jreu vol una terra pròpia, assentar-se, fer-se

sedentari. Els pastors eren uns "pàries". Gent exclosa dels avantatges de què gaudeixen els altres. Encara que per la Pasqua jueva tothom es mengés l'anyell pasqual.

La presentació de Jesús en el Temple i el bon amic Simeó. Com a bons creients i militants de la seva fe, Josep i Maria prenen el Nen i les ofrenes i se'n van al Temple. Molt bé. Allí hi ha l'ancià Simeó que feia temps que esperava aital aparició: veure el Messies amb els seus propis ulls. Molt més que veure'l, el sosté als seus braços i està tan emocionat que fins i tot canta. L'eufòria és desbordant i vibrant, no se'n pot amagar. L'emoció l'embarga. Joia i festa. Josep i Maria emocionats, "meravellats" de tot el que senten a dir del seu Fillet. I quan en el text sembla que arribem al paroxisme de la satisfacció, Simeó, que té l'experiència de l'ancianitat, ens fa tocar de peus a terra a tots plegats, començant pels seus pares i seguint pels lectors de l'Evangeli. ¿Us podríeu imaginar, en un dia de gran festa, que algú us la deixés caure a sobre com Simeó a Maria: "I a tu mateixa una espasa et travessarà l'ànima"?. A més, Maria sap perfectament de què li estan parlant. Quin presagi i quin auguri! Quasi res, vaja... Li diu a la Mare davant de Josep. Us ho ben asseguro. Sabeu què hauria fet jo? Doncs, molt fàcil. Li poso el Nen als braços, li dic que se'l quedi ell, agafo al meu marit de les mans i m'escapo corrents, m'amago en qualsevol racó de món a milers de kilòmetres i em dedico a ser un *influencer*. Sí, què voleu que hi faci, a mi em passa com a Pere el dia que Jesús li diu "Apartat de mi Satanàs perquè els teus pensaments són com els dels homes!". M'agrada que les coses siguin com jo vull i em costa acceptar que els plans de Déu i que les meves opinions no vagin pel mateix camí.

Els mestres i els doctors de la Llei en el si del tan controvertit Temple. Perquè, no em negareu que el Temple és una controvertida figura al llarg de l'Evangeli. Cadascú l'entén com l'entén. I els doctors... corpresos i... com no?, "meravellats". En aquest aspecte és en el que menys m'allargaré, és prou coneguda la relació que tenen els mestres i els doctors de la Llei, al llarg de tot l'Evangeli, amb Jesús. Oi que m'enteneu?

En aquest marc tan singular, Lluç aporta fins a cinc vegades la paraula "meravella" que com ja hem dit al principi, "meravella" és la cosa que colpeix d'admiració per la seva bellesa, grandesa, etc. Els meus conceptes de bellesa i grandesa són massa humans. La "meravella" de Déu comporta unes conseqüències per a les que, ho admito, o bé sóc un covard o no tinc la fe de l'envergadura d'un gra de mostassa.

I ara, benvolguts germans en Francesc i Clara, germans de Lluís i Elisabet, parafrasejant a la gran Lola Flores i canviant el pronom singular de primera persona pel plural de primera persona pregunto: "que ¿cómo nos la maravillaríamos nosotros?"

Fra Joaquim Recasens, ofm.

LLIÇONS DE FE

No vull ser repetitiu i menys encara copiar un article de Fra Joaquim Recasens però em veig en l'obligació moral com antic Ministre de la fraternitat de Lleida i actual Mestre de formació, d'escriure les següents paraules, algunes de les qual coincideixen amb les paraules que el guardià i assistent de l'OFS Lleida del Santuari de Sant Antoni de Pàdua de Lleida va escriure en el passat butlletí del mes de gener, encara que, modestament, crec que poden completar-les o, almenys, amb la meua reincidència donar més veracitat a totes elles per tal que ningú es pensi que són fruit d'una sensibilitat puntual d'un frare a partir d'unes experiències concretes sinó que són fruit d'una realitat que, pels germans franciscans (siguin de la primera o tercera Orde) de Lleida són una veritat tant inqüestionable com que el foc crema:

Quan el passat desembre vaig tenir l'oportunitat de visitar els germans i germanes de fraternitat que no solen sortir de casa i compartir amb ells una cerimònia litúrgica vaig rebre unes lliçons de fe que voldria compartir amb tots vosaltres. La primera lliçó que voldria compartir me la va donar la nostra germana Pilar. A l'hora de la pregària i donar les gràcies, ella, amb el dolor físic que té i el fet d'haver perdut el seu marit quan era jove i amb tres criatures no va dir res més que tres paraules dirigides a Déu: "gràcies per tot". En un primer moment vaig ser incapaç de comprendre la profunditat d'aquelles paraules i no va ser fins que ella mateixa va aclarir-les i després d'un procés de serena reflexió que vaig entendre que solament des d'una fe viscuda intensament, vivencialment, una fe de pedra picada, es pot fer aquesta afirmació, una fe comparable a la que va tenir Sant Francesc en els moments de més patiment i que convertí el que per a la majoria serien moments molt foscos en moments d'una profunda il·luminació, d'un lliurament a la voluntat de Déu com la que va tenir la Verge Maria en molts moments de la seva vida i que es vincula amb una relació de fidelitat i confiança amb el Pare.

La segona lliçó de fe que vull recordar ens la va donar la germana Elvira. La vida també ha estat dura amb ella i, últimament, està una mica enfonsada moralment però la seva fe resta intacta. És impressionant veure com la seva fidelitat a l'OFS i a l'Església està més forta que mai en aquests durs moments, i més encara si ho comparem amb germans i germanes que quan les coses no van com a ells/elles volen que vagin, que les coses no es fan com elles desitgen, abandonen el vaixell. El seu interès i alegria per l'estat de salut de tots els germans, pel funcionament de la fraternitat, pels nous germans que han demanat l'ingrés a l'Orde és impactant quan pocs minuts abans l'has vist plorar recordant el seu marit mort i la malaltia que pateix el seu fill i ella mateixa i que l'impedeix sortir de casa, anar a les reunions de l'OFS, assistir a la missa que es fa al santuari dels frarets i moure's amb una sultura suficient per fer la vida que feia abans. Finalment vull recordar la visita a la nostra germana Maria. Pocs dies abans de la nostra visita va perdre la vida la seva filla, una mort inesperada i que ens va deixar a tots tocats però, lògicament, a qui va deixar més trista

va ser a ella. Potser una de les coses que més tristesa produeix és quan una mare veu morir la seva filla. Potser molts creients, en aquesta situació, es girarien contra Déu, els hi entraria el dubte, però a ella no. Solament demanava a Déu que la cridés al seu costat i així retrobar-se amb el seu marit i la seva filla. Confiança absoluta amb el Pare encara que, a vegades sigui des de la incomprensió d'alguns esdeveniments. No deixar lloc al dubte en aquests moments és la lliçó més gran que un cristià pot donar a la seva comunitat. Quan la nostra germana Maria diu que no sap què fa en aquest món no és conscient que el que fa és ser exemple a tots els germans i germanes presents i futurs, de fe amb Déu i el compromís de vida que va agafar quan va ingressar a l'Orde Franciscà Secular. Tant de bo pugui jo aconseguir aquest grau de fe i de fidelitat.

Sóc conscient que són molts els germans que són exemple i tots, en les seves respectives fraternitats, en teniu mostres més que evidents. Serveixin, doncs, aquestes paraules, per retre un homenatge a tots i a totes que han fet possible els 800 anys de l'existència de l'OFS però, per damunt de tot, gràcies perquè és per gent com elles que nosaltres, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, hem sentit la crida i l'amor vers l'Orde i, potser, amb el pas de temps, fer-ho amb la fidelitat, amor i confiança que mostrat totes elles.

Josep Serra i Sales, ofs

GERMANA MARGARITA FERRER

El passat estiu la nostra germana Margarita fou cridada pel Pare a l'edat de 97 anys. Probablement era una de les germanes que duia més anys com a terciària franciscana. Valenciana d'origen, la família es traslladà a Mallorca on als 14 anys la Margarita ingressà a l'Ofs a l'escola de les franciscanes filles de la Misericòrdia de Palma. Un cop casada, passà a viure a Barcelona. El seu espòs morí relativament jove, deixant-la amb nou fills, alguns encara infants. Infermera de professió, la nostra germana atengué durant una colla d'anys els malalts de la Vall d'Hebron, especialment en els darrers temps els afectats per la sida, amb un gran respecte i abnegació. Així que pogué, integrà a la fraternitat de l'Ajuda, on esdevingué en poc temps un referent de vocació franciscana viscuda a fons tant per als germans de la fraternitat com per a la comunitat cristiana del santuari. Sempre disposada a la feina, continuà acompanyant els seus fills en una tasca no sempre fàcil. Participà activament en tots els actes de la fraternitat i de l'Ofs de Catalunya, fins que amb els anys ingressà amb d'altres germans terciaris a la residència Assís, de sant Quirze del Vallès, on continuaren les trobades de pregària i formació mentre pogueren. Rebé la unció dels malalts amb una gran serenitat i confiança. Dos dies després passà a la Vida Eterna, en uns moments en què la pandèmia feia impossible l'acompanyament de familiars i d'amics residents. Reposi en la pau del Senyor la nostra Margarita!

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

EL CALOR DE LOS AMIGOS

Durante este tiempo difícil que nos está tocando vivir tenemos más necesidad que nunca de la familia y de los amigos. La familia, se dice, es algo encontrado desde el inicio de nuestra vida, pero los amigos te los vas encontrando a medida de las relaciones que vas teniendo. Cuando hablo de los amigos me refiero no simplemente a los conocidos de los que apenas sabemos sus nombres y que cuando casualmente te encuentras con ellos se tiene una conversación superficial.

La experiencia nos dice que conocemos a mucha gente pero que sólo son unos pocos con los que nos van pasando cosas, anécdotas, pequeñas historias que van dejando poso. Quizá el haber coincidido juntos en un determinado momento, el haber acompañado en la solución de un problema, ha hecho, que, sin buscarlo, surgiera la amistad.

Los verdaderos amigos se encuentran en los momentos en que surgen los problemas. Cuando vives momentos difíciles en la vida y necesitas ayuda, apoyo o simplemente ser acompañado. La experiencia también nos dice que hay personas con las que has convivido tiempo, confianzas, encuentros que crees importantes para hacer una amistad y, sin embargo, cuando llegan esos momentos que hemos comentado no se han preocupado. Ellos no han experimentado lo mismo que tú. El conocer y relacionarnos con una persona durante un tiempo largo no garantiza que esa relación acabe en amistad sincera.

La amistad que más se agradece es aquella que lleva a la confianza. Aquella que, con cariño, con amor, sabe valorar tus puntos positivos y, a su vez, tienen paciencia, cuando en algún momento, tu comportamiento no lo ven adecuado o se sienten libres de discrepar si no les gustan tus opiniones o no están de acuerdo con algunos de ellos. Son aquellas personas que terminan sabiendo todo sobre ti, tus cualidades y defectos, y los aceptan, te siguen queriendo. Estos amigos intuyen cuando deben decirte que están contigo como siempre lo han estado o insisten en que no es bueno el camino que has tomado. Delante de los demás, cuando tú no estás presente te valoran y si es el caso te promocionan. Esas amistades, con el tiempo nos ayudan a crecer, a enriquecernos, a ganar en confianza, a sentirnos más seguros.

Yo creo que una prueba que fundamenta la amistad es el perdón. Cuando te equivocas al tomar alguna decisión o discutes una cosa acaloradamente dando opiniones negativas del otro y descalificándolo corres el peligro de que se abra una herida difícil de curar. Cuando llega la calma crees que todo ha acabado entre los dos. Si en ese momento surge el diálogo sereno, la amistad en lugar de romperse, puede salir fortalecida. Si lo miramos con los ojos de la fe las amistades serias son un don que Dios nos da, que debemos agradecer y cultivar. Él actúa a través de ellos para que podamos sentir su amor y su fuerza. Esto es sólo posible si experimentamos que Dios es nuestro padre y por lo tanto nuestro mejor amigo.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

La llum de Crist (La Presentació del Senyor)

Groundhog és una marmota que es troba als Estats Units, Canadà i Alaska. Al 2 de Febrer, a Canadà i als Estats Units celebren “The Groundhog day” que vol dir “el dia de la marmota”. Aquesta festa prové de la superstició de Pennsilvania que si la marmota surt del seu cau i veu la seva ombra gràcies al clima assolellat, l’hivern continuarà durant sis setmanes més. Si no veu la seva ombra a causa de la boira, la primavera arribarà aviat. La gent que viu en aquests països freds espera el sol i la llum amb moltes ganes. Mentre que la tradició de “Groundhog day” és popular fins i tot avui, les recerques expliquen que no hi ha proves que la marmota vegi la seva ombra i no hi ha cap correlació entre el fet que la marmota vegi la seva ombra i l’arribada de la primavera.

Estimats germans en Jesucrist,

Tot i que “el dia de la marmota” és una superstició inconsistent, informa de la necessitat humana de la llum. La llum va ser la primera creació de Déu. La llum significa la vida, l’alegria i la pau, mentre que la fosca significa la mort, la tristesa i la por. Ara estem en l’hivern i esperem la primavera; perquè volem veure les fulles noves als arbres; perquè volem veure la vida. També espiritualment volem veure la llum en els moments foscos i la vida en moments difícils. En un escenari així, la festa de la presentació del Senyor al temple ens ensenya que Jesús és la llum de la vida.

Celebrem la festa de la presentació de Jesús 40 dies després del Nadal. A la tradició dels jueus, el número 40 significa perfecció. Jesús, que va néixer en un estable com a exiliat, ara ve al temple on ell pertanyia. És el Fill de Déu. Al temple hi havia dues persones grans que esperaven la salvació: Anna i Simeó. Anna havia viscut set anys amb el seu marit; i llavors va viure més de 40 anys com a viuda al temple. Simeó també vivia al temple esperant la llum de la salvació. Déu no els va decebre. Al dia 40, Maria i Josep van portar el nen Jesús com la llum i la realització de la salvació.

Simeó va prendre el nen Jesús als seus braços i va cantar: *“Els meus ulls han vist el Salvador, llum que reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble”* (Lc 2, 30 - 32). Jesús va venir com a llum als ulls cansats de les dues persones grans. Per a significar Jesús com la llum, avui celebrem la candelera. Recordo un costum que hi havia durant la meva infància. La nit de la Pasqua, la gent solia portar els ciris encesos del ciri pasqual a les seves cases. Creien que portaven la llum de Crist a casa. I que la llum de Crist els portaria l’alegria, la salut, la prosperitat, la pau, etc.

Jesús va dir: *“Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida”* (Jn 8, 12). Els fariseus no el van acceptar i el van ignorar. D’altra banda, la gent que vivia a la fosca com ara els pobres, els malalts, els cobradors d’impostos o les prostitutes van veure Jesús com la llum de la salvació.

Vivim en un món on hi ha molts llums elèctrics. És fàcil que passem per alt la llum. Quan no estem atents, podem perdre la llum. Reflexionem sobre la nostra vida.

¿Vivim a la fosca? ¿Passem per alt el fet que ens enfadem sovint? o ¿oblidem Déu fàcilment? o ¿caiem en el mateix pecat sovint? Fem un moment de pausa i fem-nos aquestes preguntes: “En aquest moment, estic tranquil? Soc feliç?” Si la resposta és no, el nostre interior és fosc. Necessitem Jesús, la llum de la vida.

Germans,

Jesús diu: *“Tots els qui obren el mal tenen odi a la llum, però els qui viuen d’acord amb la veritat s’acosten a la llum”* (Jn 3, 20 - 21). En aquesta candelera, Jesús ve als nostres cors com la llum que il·lumina el nostre camí. Si li permetem d’entrar, allunyarà tota la fosca de por, ansietat i pecat en nosaltres. Que la llum de Crist il·lumini el nostre camí. Amén.

Fra Arun Renald Stephen, ofmcap

PARLEM DEL PECAT?

El mot “pecat”, en el cristianisme, defineix certs comportaments, paraules i/o omissions dels mateixos, així com aquells pensaments contraris a la llei de Déu, concretats en els manaments per Ell establerts, directament o a través de la santa Església, instituïda per Jesucrist.

No voler reconèixer els propis pecats dels quals, gairebé sempre, les nostres consciències sempre ens avisen, és evitar poder estimar lliurement a Déu.

És gràcies a l’amor de Déu que Ell mateix es va fer home i donà, per la seva mort en Creu i per la seva Resurrecció, la victòria definitiva sobre el pecat del món: sempre és la gràcia, la misericòrdia de Déu, el seu poder de curar, el seu gran poder sobre el mal que hi ha dintre i fora de nosaltres el que triomfa. Evitar parlar del pecat ens limita la nostra llibertat.

No, mai s’ha d’evitar parlar del pecat. El pecat sempre ha existit , existeix i existirà perquè som febles, però també som lliures. Som lliures per poder estimar, som febles perquè caiem, però, si volem, el Bon Déu sempre ens dona la mà per aixecar-nos.

És tan gran la misericòrdia divina que el Senyor establí un sagrament per netejar-nos del pecat: el sagrament de la Reconciliació. Quan demanem perdó a Déu, mitjançant l’esmentat sagrament, amb humilitat i veritable penediment de les males accions comeses, Déu ens perdonarà sempre, i ho farà mitjançant l’absolució impartida pels seus ministres, els sacerdots.

Avui en dia, fins i tot en el món dels catòlics, hi ha força desconeixement del que representen i són els sagraments, i d’una manera molt especial el de la Reconciliació: per poc que no vulguem reconèixer les nostres faltes, els nostres pecats, sempre trobarem algun argument sobre la nostra conducta deslleial a Déu per auto excusar-nos, i hem de tenir molt present que el perdó que no es demana mai no té lloc ... i què direm el dia que se’ns examini de l’amor ?

Balbina Birba, ofs

DESDE MI RINCÓN

Hoy me gustaría compartir con vosotros un testimonio de una hermana nuestra, Natalia Martín, de la fraternidad de Pamplona: ***Otra franciscana seglar en el mundo.***

"Nadie fue ayer, ni va hoy, ni irá mañana hacia Dios por este mismo camino que yo voy. Para cada persona guarda un rayo nuevo de luz el sol... y un camino virgen Dios." – **León Felipe** –

¿Cuál es el mejor carisma? Y ¿por qué el franciscano?

El pasado 22 de octubre profesé en la Orden Franciscana Seglar (OFS). Esto significa que me comprometí a vivir el Evangelio al estilo de Francisco de Asís, en fraternidad y como laica. Hacía tiempo que quería compartir esto por escrito, pero las palabras siempre se me quedan cortas y no transmiten lo que me gustaría. Aun así, lo voy a intentar, sabiendo que hay ciertas cosas que no se pueden explicar y deben quedarse para la intimidad personal.

Me llena de ternura saber que Francisco tomó mi mano hace tiempo y que ni siquiera lo había notado. Es increíble sentir su presencia sencilla a lo largo de mi historia, entre renglones torcidos y callejones sin salida, que me obligaron a retroceder hasta descubrir de nuevo las pistas que me guiaban por la ruta acertada. Es bonito escuchar ese clic interior, cuando esa pieza de formas y dimensiones concretas, encaja perfectamente en el espacio vacío que se oxidaba dentro de mí. Y tiene sentido por qué tantas veces, otras voces no me terminaban de convencer, aunque las admirase.

Ahora soy consciente de la exigencia que implica ser buscadora, la libertad de no perder esa actitud curiosa y rebelde, que no se deja llevar por los consejos y opiniones de quienes creen estar llenos de certezas sobre una misma. Llegas a pensar que quizás eres demasiado rara, que esa sed de algo más es sólo insatisfacción y no hay un hueco para ti. Pero sí, siempre lo hay, a pesar de las dudas y el temor a equivocarse. El proceso es necesario ¡y también se celebra! ¡También es un regalo! Además, con este paso no termina la búsqueda, al contrario, comienza la aventura. La aventura de imitar a Francisco en su seguimiento de Jesús, un Dios mendigo. ¿Hay

camino más utópico y apasionante? ¿No es cierto que lo que merece ilusión y ganas tiene su dosis de idealismo?

"Todo es don". Durante este mes, se me repetía constantemente esta letanía. Y lo experimento realmente, con la seguridad de haber sido escogida por lo que soy. No importa con quién esté o qué haya que hacer. El flechazo va al centro de quién soy. Por eso, la alegría es tan expansiva y nace de lo más profundo, de ese cuarto oscuro interno al que no se suele acudir, pero donde se guarda lo más valioso. Aunque con el transcurso de los días, entiendo que toca descender de la montaña de la felicidad para palpar tierra firme, a pesar de que el cielo parezca más lejano.

Sin embargo, la experiencia se me ha quedado grabada a fuego en la memoria. Y permanece un eco que me enseña a disfrutar de los milagros cotidianos: de los amaneceres tardíos, de la lluvia fina que me empapa cuando regreso del trabajo sin paraguas; de cuidar personas cuyas heridas no me resultan ajenas y de luchar por las causas justas sin perder la paz ni la identidad; de las conversaciones sin trascendencia y de la risa contagiosa de los niños; del arrullo del río o del recital de poesía que nos brinda este otoño de fantasía. Es imposible no vivir desde esta serena alegría mientras se conserve la mirada agradecida. Esperanza y gratitud son las dos caras de una misma moneda.

Por último, no se explica este sentimiento de pertenencia, sin Francisco y sin el ensanchamiento de corazón que me provoca desde los inicios oír hablar de él, leer sus escritos o la Regla. Por no mencionar el testimonio de muchos frailes, que hicieron crecer esta semillita franciscana.

Francisco me ha enamorado, sin ser yo una estudiosa de su figura o su espiritualidad (¡qué más quisiera!). No deja de sorprenderme cómo un hombre de la Edad Media tiene tanto que decirme hoy.

Pero si tuviera que resaltar un aspecto que me encantaría lograr imitar sería el espíritu de infancia, ese ser pobre de espíritu, esa simplicidad. Francisco era un hombre simple, un hermano menor en permanente proceso de kénosis (abajamiento, vaciamiento, donación). Él se hace pequeñito, evoca la mansedumbre del Cordero, y desde esa posición puede acercarse a todas las personas (fraternidad), de manera preferente a las más vulnerables, de igual a igual. Y esa minoridad, también le da una gran libertad interior, le permite ser auténtico, con sus debilidades y talentos... Elemento clave para vivir la pobreza y la verdadera alegría.

Es un desafío estupendo... Habrá caídas, habrá errores, incluso obstáculos que nunca pueda superar. ¿A quién le importa? Es posible ir por la vida siendo frágil. Es posible vivir en armonía. ¡Vamos, que se puede!

Y gracias.

Gracias al Señor. Siempre podremos hablar Tú y yo desde el recuerdo de este regalo inmerecido. Será un pilar ungido al que retornar.

Gracias a Francisco, a Clara, a José de Cupertino... por ser modelos tan bonicos.

Y gracias a todas las personas que han mediado, que me han ayudado a conocer, han permanecido ante mis dudas... por darme tantas oportunidades y haber sido los mejores lápices en este cuento.

¡Qué la Paz y el Bien os acompañen!

«Lo más terrible que quizá haya sido pronunciado contra nuestro tiempo es: "Hemos perdido la ingenuidad". Decir eso no es condenar necesariamente el progreso de las ciencias y de las técnicas de que está tan orgulloso nuestro mundo. El progreso es en sí admirable. [...] Pero el ser humano, enorgullecido de su ciencia y de sus técnicas, ha perdido algo de su simplicidad. En algunas horas de lucidez, la persona comprende que nada podrá darle una alegre y profunda confianza en la vida, a menos que recurra a una fuente que sea al mismo tiempo una vuelta al espíritu de infancia. La palabra del Evangelio no ha aparecido jamás tan cargada de verdad humana: "Si no os hacéis como niños..." Y de esto mismo fue imagen San Francisco: "- Es preciso simplemente no guardar nada de sí mismo –respondió Francisco– Barrerlo todo, aun esa percepción aguda de nuestra miseria; dejar sitio libre; aceptar el ser pobre; renunciar a todo lo que pesa; no ver más que la gloria del Señor y dejarse irradiar por ella. Dios es, eso basta. El corazón se hace entonces ligero, no se siente ya el mismo, como la alondra embriagada de espacio y de azul. Ha abandonado todo cuidado, toda inquietud. Su deseo de perfección se ha cambiado en un simple y puro querer a Dios».

-Fragmento de "Sabiduría de un pobre" (Eloi Leclerc)

Fº Javier Conejo, ofs

ENAMORADOS DE NUESTRA VOCACIÓN

ORDEN FRANCISCANA SECULAR DE ESPAÑA

ORACIÓN 800 AÑOS

Gracias, Señor, por estos 800 años haciendo caminos de Paz y Bien.

Gracias, Señor, por los primeros penitentes que comenzaron el camino viviendo el Evangelio de nuestro Señor Jesucristo al estilo de san Francisco de Asís, siendo promotores de obras importantes a favor de los pobres y de los enfermos.

Gracias, Señor, por alentarnos y sostenernos en los momentos difíciles del camino, en nuestra falta de vitalidad por el gran número de terciarios admitidos sin mayores exigencias, a la falta de formación, a las divisiones.

Gracias, Señor, por los hermanos que has ido poniendo en nuestro camino y que son ejemplo de santidad para nosotros: nuestra patrona santa Isabel de Hungría, que nadie sabe las lágrimas que secó, las heridas que vendó, el amor que supo despertar; nuestro patrono san Fernando, El beato Luquesio, Pedro de Siena y tantos otros hermanos.

Te pedimos, Señor, que nos ayudes a seguir haciendo camino, pasando del Evangelio a la vida, y de la vida al Evangelio.

Te pedimos, Señor, que nos ayudes a ser Franciscanos Seculares comprometidos, que sepamos anunciar a Cristo resucitado en todos los ambientes en los que nos movemos, transformando realidades muertas en realidades vivas.

Este camino lo queremos seguir haciendo bajo la protección de tu madre, la Virgen María. Que nos acompañe, nos ilumine y aliente.

Amén

HIMNO ORDEN FRANCISCANA SECULAR DE ESPAÑA

800 AÑOS DE AMOR FRANCISCANO

PASOS DE PAZ Y BIEN

(SOL) NOS DEJASTE LA TIERRA (RE),
(DO) EL AGUA, EL FIRMAMENTO (RE)
(Mim) Y ESA BRISA QUE ANUNCIA (Slm)
YA TU PALABRA (DO) EN CADA MOMENTO (RE)
(Mim) NOS DEJASTE LA VIDA (Slm)
(DO) COMO UN CIERTO CAMINO, (RE)
(Mim) ESE LARGO SENDERO (Slm)
QUE TÚ ANDARÁS (DO) CONMIGO. (RE)
(SOL) LLENARÉ LAS CIUDADES (RE)
(DO) CON BRAZOS, MANOS Y PIES, (RE)
(SOL) LLENARÉ CADA MAR (RE) CON TU PALABRA , (DO)
(Mim) LLENARÉ LAS MONTAÑAS (Slm)
(DO) CON UN SILENCIO DESDE LA FE, (SOL)
(Mim) LLENARÉ LOS CAMINOS (Slm)
(DO) CON PASOS DE PAZ Y BIEN. (RE)

ESTRIBILLO

LA CREACIÓN Y TU GRACIA
LA DEJASTE EN MIS MANOS,
EL SEÑOR DE LA VIDA
ME CONCEDIÓ EL DON DE LOS HERMANOS,
QUE LA SOMBRA NO ALCANCE,
QUE NO VENZA LO INCIERTO,
QUE CUANDO TÚ REGRESSES
YO SEPA ESTAR DESPIERTO.

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dilluns 2 de febrer, Festa de la Candelera, Mare de Déu de L'Ajuda.

Diumenge 7 de febrer, 1er Diumenge.

Dimarts 9 de febrer. 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, s'enviarà la pregària, a cada Fraternitat, per fer-la cadascú, o en fraternitat.

Divendres 12 de febrer, Santa Eulàlia.

Diumenge 14 de febrer, 2on diumenge, 9h. Assemblea. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dijous 18 de febrer, 20h. "Don Quixot, cavaller cristià", per Sara Martí, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona. En format presencial si la situació sanitària ho permet, i virtual. Es podrà seguir en format virtual. Cal inscripció prèvia a: conselldeiaics@caputxins.cat

Diumenge 21 de febrer, 3er diumenge Trobada fraterna.

Dissabte 27 de febrer, Formació Provincial, se avisarà oportunament forma i lloc.

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,

Tel 635612431

ofmcatalunya@outlook.es

FRATERNIDAD

**ES PONERTE EN
LOS ZAPATOS
DE TU HERMANO**